

Phần 5

Oan Hồn Út Liễu

Thâm thoát mà đã hơn bảy tháng từ ngày Ba Tình mất...

Cũng bằng quãng thời gian ấy mọi việc trong nhà ông Phủ Oai có quá nhiều thay đổi.

Ông Phủ thì như con người yếu thế, trốn tránh sự đời, suốt ngày cứ nằm trên ghế dựa gần cửa sổ trong phòng riêng để đọc sách. Nhiều khi không đọc gì hết nhưng ông cũng thờ người ra, mắt nhìn lên trần nhà và lặng lẽ thờ dài...

Bà Phủ thì cứ sáng nức mắt ra đã đi đậu chiến. Khi nào về nhà thì lấp ló ở cửa phòng của con dâu, rón rén tới lui cứ như tờ giấy sợ bị chủ mắng. Nhất là khi cái bụng của cô con dâu càng lớn thì sự e dè, sợ sệt lại càng tăng. Bà thường dặn đám gia nhân khác:

- Tụi bây không được làm kinh động mợ Ba, để cho nó nghỉ ngơi, nó gần ngày sinh nở rồi...

Thì ra chỉ bởi cái bào thai đứa cháu đích tôn trong bụng Lan Hương nên cô ả từ một người đáng khinh, kẻ chầu na, đã trở thành nhân vật quan trọng, người được cung chiều nhất nhà. Hễ mở miệng ra là bà Phủ hỏi:

- Con muốn ăn gì để má bảo tụi nó mua?
- Con đi nè nhẹ kéo động cái thai.
- Kia... kia, đừng ăn thứ đó, để con đâu có nhiều cứ trâu...v.v... và v.v....

Mà hầu như lần nào đáp lại thái độ cung chiều, ân cần của bà, Lan Hương chỉ hững hờ, im lặng. Hoặc quá lắm thì lại gắt lên:

- Biết rồi, nói hoài. Mấy bà già sao dai như đĩa đói!

Trước kia thì với kiểu ăn nói đó bà đã nổi tam bành. Vậy mà giờ bà chỉ lặng im rồi thở dài. Bà cố chịu đựng...

Ngoài ra, chính bà Phủ còn đi rước về 3 bà mẹ giỏi nhất, nuôi ăn ở sẵn trong nhà. Có người hỏi cần chi tới ba bà mẹ, thì bà Phủ đáp:

- Nhiều càng tốt chứ sao. Nếu còn mẹ nào giỏi nữa tôi sẽ mời thêm về đây. Họ sẽ lo chu toàn cho cháu nội tôi.

Bà còn dặn thật kỹ từng bà mẹ:

- Nhớ hễ nó bắt đầu đau bụng thì cả ba bà đều phải có mặt. Hễ là con trai thì hô lên liền cho tôi hay nghe chưa.

Còn một tuần nữa đủ 9 tháng 10 ngày. Trong lúc bà Phủ nôn nao, sốt ruột thì trái lại vợ Ba Tình tỉnh queo như không. Cô ta còn bảo mấy đứa cháu:

- Tụi bây đi mua sò huyết về tao ăn một bữa coi.

Bà Phủ nghe vậy liền can:

- Không nên đâu con. Gần ngày sinh không nên ăn thứ đồ biển độc địa đó.

Nhưng Lan Hương trề môi:

- Hơi sức đâu cứ kiêng theo mấy bà già trâu, mệt quá!

Cô ta một hai hét bảo lũ người hầu đi mua ngay. Và sau đó ngồi nướng hơn ba ký sò huyết ăn một cách ngon lành.

Bữa ăn vừa xong thì cô ta kêu đau bụng làm cả nhà nháo nhào lên. Bà Phủ Oai quính quáng hỏi ba bà mẹ:

- Mấy bà lo ngay đi, nó đau bụng sinh đó!

Trong lúc mấy bà mẹ chạy quính chân thì Lan Hương điềm nhiên nằm trên giường miệng nói linh tinh:

- Đẻ thì đẻ phức đi cho rồi, mệt quá!

Bà Phũ không để ý tới kiểu nói năng trịch thượng đó, chỉ nghĩ đến phút giây đứa cháu nội đích tôn ra đời. Bà hỏi một bà mẹ:

- Cái bụng của nó như vậy chắc là con trai chị hả?

Bà mẹ Tư gật đầu:

- Gần như chắc chắn là một cậu hai bụ bẫm!

Nhưng Lan Hương thì trẻ môi:

- Con trai làm gì cho giống cái thứ ấy!

Hễ bà Phũ nói ra câu nào là ả ta lại tìm cách cạnh khỏe, hỏn hào như vậy. Cũng may là cơn đau bụng dữ dội sau đó khiến cô ả chỉ còn cần môi, trăn mình và oằn oại.

Con đau có vẻ bất thường khiến mồ hôi của cô ả thoát ra thấm ướt mấy lớp áo. Bà mẹ Tư cầm khăn lau trán cho cô ta và hơi ngạc nhiên khi phát hiện mi mồ hôi rất lạ. Nó hôi tanh khác thường. Mấy người kia cũng nhận thấy thế nhưng không dám nói, chỉ có bà Phũ là lảm bảm:

- Giống như mùi chuột chết!

Con đau bụng của Lan Hương kéo dài suốt cả đêm. Cô ả lăn lộn, kêu la đã kiệt sức mà vẫn chưa có dấu hiệu sinh. Bà mẹ Thắm, là người có tuổi và giàu kinh nghiệm nhất trong số mẹ có mặt đã phải lên tiếng:

- Kiểu này chắc bà Phũ phải đích thân ra giữa trời khấn vái đất trời và mười hai bà mẹ sinh cho mợ Ba.

Nghe vậy bà Phũ đã chạy đi lo nhang đèn, bàn vong thiên và tiến hành ngay lễ cúng. Trời lặng gió, nhưng chẳng hiểu sau mấy ngọn đèn cây đốt lên là vụt tắt ngay! Quýnh quá bà hét đám gia nhân lấy la cây đèn dầu có ống khói cao. Vẫn y như vậy, cứ cháy bùng lên rồi thì tắt ngay như có ai thổi!

Không còn kiên nhẫn được nữa, cứ để thềm như thế bà Phủ chấp tay khẩn... nhưng thật bất ngờ, câu khẩn của bà chưa dứt thì chột bát nhang tự dưng cháy phùng phùng, ngọn lửa bốc cao. Suýt chạm vào mặt bà!

- Trờ ơi!

Bà vừa lùi ra sau thì “rầm” một cái, chiếc bàn vọng thiên như bị ai đó hất tung lên văng tung tóe, những thứ để trên. Lửa từ bát nhang lan ra cách nhà kho, lửa bắt vào vách ván biến thành một cơn hỏa hoạn thật sự.

Cũng may lúc ấy đám gia nhân có mặt kịp thời, họ dập tắt được ngọn lửa. Vừa lúc ấy chột có tiếng la to từ trong phòng sinh. Tiếng của cả ba bà mẹ.

Mọi gia nhân đều bị cấm không cho vào nên dù đang rất sợ, sau vụ lửa cháy vừa rồi, bà Phủ cũng tắt tả chạy vô.

Vừa tới cửa phòng bà đã nhìn thấy bà mẹ Tư mặt xanh như tàu lá, mòm lếp bấp:

- Mợ... mợ Ba sinh... sinh...

Bà ta chỉ nói được mấy tiếng đó rồi vọt chạy ra ngoài mất dạng.

Bà mẹ Thắm chặn ngay cửa không để bà Phủ vào:

- Bà đừng vô phòng ấy, ghê lắm?

Bà Phủ không thể không vào, nên vệt mẹ Thắm ra, bà chạy thẳng tới bên giường nhìn vào chỗ vợ Ba Tình.

- Á á á!

Mắt bà Phủ mờ đi, nhưng những gì vừa nhìn thấy quả là không thể nào tin được! Gọi nó là cái gì nếu không là một thứ yêu ma, quỷ quái?

Trên giường, nằm ngay dưới hai chân của vợ Ba Tình là một hình hài quái dị: Đứa bé sơ sinh không tay, không chân, có đầu có

mặt, nhưng trên khuôn mặt tròn trịa chỉ có hai hố sâu chỗ thường khi là đôi mắt, còn thì không mũi, không miệng.

Bà Phủ đã quá sợ nên ngất ngay dưới chân giường. Còn lại hai người, bà mẹ Thẩm bảo mẹ Năm:

- Chúng ta liệu mà về đi, chứ còn ở đây làm sao được.

Họ định im lặng bước ra khỏi phòng, nhưng chưa đi được mấy bước thì bà mẹ Năm đã bị vật gì đó ném mạnh vào bụng. Nhìn lại và bà hét lên một tiếng kinh hoàng:

- A á á! Cha mẹ ơi!

Vật vừa rơi đúng bụng bà chính là cái quái thai kia. Chẳng ai ném mà nó tự nhảy!

Theo bản năng tự nhiên, dù sợ nhưng bà mẹ Năm đã đưa hai tay lên đỡ và cái quái thai đã nằm gọn trong đó. Bằng động tác hoảng loạn, bà nắm nó ra xa, nhưng như đã bị dán chặt, hai tay bà không cách nào rút ra được.

Bà mẹ Thẩm tính chạy một mình, nhưng khi bà dợm đi thì nghe quýt một tiếng, quái vật kia đã nằm gọn trên vai bà! Nó không có tay chân, nhưng bà mẹ có cảm giác cổ mình như bị xiết mạnh, càng lúc càng khó thở...

* * *



Lúc vừa nghe tin báo, ông Phủ Oai đã chạy ngay sang. Tới nơi ông nhìn thấy vợ mình và hai bà mẹ đang nằm bất tỉnh ngoài phòng. Còn cửa phòng thì đóng kín im im. Giục mọi người đi ba bà đi cứu chữa, còn ông Phủ thì gõ vào cửa kêu lớn:

- Vợ thằng ba sao rồi?

Chẳng có tiếng đáp. Gọi đến hơn ba lần vẫn im tờ. Sốt ruột quá ông Phủ bảo một đứa tớ gái:

- Bậy gọi cửa coi như ba sao rồi.

Con nhỏ thường ngày vẫn hầu hạ vợ Ba Tình vội lên tiếng, nhưng cũng chỉ nhận được sự im lặng...

Mãi đến trưa hôm đó, lúc bà Phủ đã tỉnh lại thì mọi việc mới rõ. Bà nói:

Con vợ thằng Tình sau khi sinh đã ngất xỉu ngay, giờ chắc là còn hôn mê trong đó.

Ông Phủ tức tốc cho người phá cửa, nhưng nhát búa đầu tiên chưa đập thì cửa phòng bật mở. Lan Hương đang bế trên tay đứa bé được bọc kín trong chiếc khăn lớn. Cô ta trở mắt nhìn mọi người:

- Máy người làm gì ồn ào ấy?

Bà Phủ còn sợ nên không dám hỏi, ông Phủ phải lên tiếng:

- Hồi này nghe nói con bị ngất. Vậy có sao không?

Lan Hương đóng sầm cửa lại vừa nói:

- Từ giờ đừng ai làm phiền tôi nữa!

Trước thái độ kỳ dị của cô ta, ông Phủ đành ngao ngán lắc đầu rồi quay bước đi về phòng. Riêng à Phủ thì nét sợ hãi vẫn còn trên mặt, bà run giọng hỏi bà mẹ Thắm:

- Bà nhớ chuyện gì hồi đêm không!

Cả hai bà mẹ vẫn chưa hoàn hồn:

- Chuyện đó...

Bà Phủ kéo cả hai về phòng riêng của mình, nhét vào tay họ một số tiền lớn vừa đặn:

- Đây là tai nạn của nhà tôi, xin hai bà làm ơn giữ kín giùm chớ kể cho ai nghe...

Bà mẹ Thẩm mau miệng:

- Chẳng những không kể với ai mà từ nay tội tôi cũng bỏ luôn nghề làm mẹ này. Xin thế có sự chứng giám của mười hai bà mẹ sinh...

Họ cầm tiền và rời ngay nơi mà họ đã có một lần sợ nhớ đời...

* * *



Đợi đã suốt một ngày một đêm, đến lúc này bà Phủ không còn kiên nhẫn được nữa, bà bảo mấy gia nhân đứng bên cạnh:

- Tội bây không phải đợi nữa, đóng cửa vào đi!

Cánh cửa được mở ra không khó, nhưng khi nhìn vào bà Phủ Oai đã vô cùng kinh ngạc, bởi người nằm trên giường lúc ấy không phải là vợ Ba Tình, mà là...út Liễu!

Cô gái nằm im như đang ngủ say. Trong số người có mặt chỉ có bà Phủ là rành út Liễu và chính bà đã chứng kiến cảnh cô cùng nằm chết với Ba Tình khi rơi từ lầu cao xuống, nên bà rất đổi ngạc nhiên kêu lên:

- Con này, chẳng lẽ...

Chợt nhớ đến mẹ con vợ Ba Tình bà cho người lùng xục khắp phòng. Chẳng có ai khác. Một gia nhân hỏi:

- Từ hôm qua khi mẹ Ba khóa cửa phòng lại thì con và mấy người nữa canh suốt ở đây, đâu có thấy mẹ Ba đi ra. Mà cũng đâu thấy ai vào, vậy sao cô này...

Câu nói của hắn chưa dứt thì người nằm trên giường bật ngồi dậy.

- Út... Út Liễu!

Bà suýt ngã té phía sau khi phi lùi đến mấy bước. Trước mặt bà là một út Liễu mặt lạnh như băng, da tái xanh nhưng đôi mắt thì long lên rất đáng sợ.

Út Liễu bước xuống giường và tiến về phía bà Phủ. Mấy tên gia nhân đưa tay ngăn lại, một tên la lên:

- Con nhỏ này làm gì vậy?

Hắn chưa dứt câu thì chột ở người ra, lão đảo mấy vòng rồi té ngựa xuống đất. Mọi người nhìn thấy máu từ trong miệng hắn trào ra.

Hoảng quá, những người còn lại ù té chạy bay ra khỏi phòng. Phần bà Phủ, chứng kiến cảnh vừa rồi làm bà run bắn như cây, miệng bà vừa ú ớ vừa lết ra khỏi phòng. Nhưng chỉ được vài bước, tự dưng cả thân thể bà bị nhấc bổng lên và bị ném mạnh lên giường.

Bà Phủ có cảm giác như vừa rơi vào một vũng sinh lầy nhầy nhựa, lại có mùi thanh tửi khó chịu... nhìn sang bên, bỗng bà tá hỏa khi nhận ra chỗ mình nằm là một vũng máu tươi!

Nhớ lại cảnh vợ Ba Tình nằm cùng cái quái thai cũng chính trên giường này, bà Phủ càng sợ thêm. Trước mắt bà tối sầm lại và bà đã ngất đi...

Bà Phủ ngã bệnh nằm liệt giường suốt tháng trời. Cũng quãng thời gian đó, ông Phủ bỗng như người mất hồn. Mỗi đêm hề nhắm mắt lại là ông bị ác mộng. Tuổi lớn, lại bị căng thẳng như thế, nên chỉ một thời gian sau trông ông già đi cả chục tuổi.

Một hôm ông bảo Ba Lộc, là người tớ trung thành, đã theo ở với ông 20 năm:

- Mày chèo ghe đưa tao đi chùa bên cù lao lồi ở bên đó chơi tới chiều.

Ba Lộc đi chuẩn bị ghe. Tuy nhiên khi sắp tới giờ đi thì bỗng anh ta ôm bụng kêu đau rồi lăn lộn như sắp chết. Hoảng quá người nhà đưa Lộc lên bờ đánh gió, cho uống thuốc. Tuy nhiên bệnh tình anh ta mỗi lúc mỗi nặng thêm.

Cuộc đi lễ chùa của Phủ Oai, không vì thế mà hoãn lại ông bảo tìm người khác chèo ghe. lát sau khi ông xuống bến thì đã thấy có người đứng sẵn ở lái ghe. Người thay Ba Lộc là một phụ nữ, khi được hỏi thì trả lời mà không giở chiếc nón lá đội sụp ngang tầm mắt:

- Dạ, tôi là em bà con với anh Lộc, tôi chèo ghe giỏi, lại rành đường bên cù lao, nên anh Ba nhờ tôi đưa ông đi.

Hỏi nào đến giờ chưa từng nghe đến người này, nhưng nghe nói thế Phủ Oai cũng không hỏi thêm. Ông rút vô mui ghe nằm đọc sách.

Chiếc ghe lướt sóng vượt qua sông lớn nhắm hướng cù lao, nơi có ngôi chùa nổi tiếng nhiều tín đồ. Đường từ nhà sang đó d phải vượt sông lớn, nhưng chỉ đi hơn nửa giờ là tới, nhưng đã khá lâu, ông Phủ đã đọc gần nửa cuốn Tam Quốc chứ mà ghe vẫn còn bồng bênh trên sông. Ông hỏi vọng ra:

- Sao lâu tới vậy?

Không có tiếng đáp. Phủ Oai hơi hoài nghi nên vén màn hông ghe nhìn ra. Ông khá ngạc nhiên khi thấy ghe đang băng ngược lại với hướng đến cù lao.

- Đi đường nào vậy...

Bấy giờ người chèo ghe mới lên tiếng:

- Đi tới chỗ người đang chờ gặp ông.

Linh tính có điều không lành, ông Phủ nói to:

- Tao cần tới chùa ngay, không đi chỗ nào khác!

Nhưng người chèo ghe vẫn cứ nhắm hướng đang đi, chèo mạnh hơn. Phủ Oai nổi máu hung hăng thường ngày, định bật dậy cho đũa chèo ghe búng bình một trận. Có muốn nhúc nhích còn không được chứ đừng nói là bước đi.

- Con nhỏ kia, mày làm gì vậy .

Chỉ có gió thổi ào ào đáp lời ông. Và chiếc ghe như lướt nhanh hơn, phút chốc đã qua tới bờ bên kia. Đây là vùng đất thuộc bãi bồi không có nhà cửa, xưa nay vẫn được dùng để chôn xác những người chết vô thừa nhận hay dân nghèo chết không có đất chôn.

Chiếc ghe ghé vào một bờ đất. Cô gái chèo ghe vậy đứng yên ở lái, nhưng chẳng hiểu sao sợi dây cột ghe đã như có a đó ném lên bờ và tự cột vào một gốc cây.

Bấy giờ cô gái chèo ghe mới lên tiếng:

- Lên bờ đi ông Phủ!

Sau câu nói, tự dưng ông Phủ cảm thấy như chân được cởi trói và như được ai đó đẩy tới ông bước khá nhanh về phía mũi ghe.

- Lên!

Tiếng hô của ai đó như có một sức mạnh phi thường, làm cho Phủ Oai tung người lên và nhảy lên bờ một cách nhẹ nhàng như chiếc lá rơi!

Còn đang ngơ ngác chưa biết chuyện gì xảy ra, bỗng cô gái chèo ghe lên tiếng, giọng sắc lạnh:

- Gặp người quen sao không chào vậy, ông phủ Oai!

Có cảm giác như ai đó đang đứng rất sát mình, ông Phủ. Quay vội ra sau và tròn tròn đôi mắt:

- Là... là... là...

Ông ta chỉ nói được mấy tiếng như vậy rồi chết điếng đờng nhìn người phụ nữ đã đứng phía sau ông từ lúc nào rồi...

Cô gái dưới ghe lại lên tiếng:

- Mới có vài chục năm mà đã quên rồi sao?

Ông Phủ Oai không quên! Chỉ vì quá bất ngờ, quá sững sốt... mãi một lát sau ông mới kêu lên khẽ:

- Chín... Chín Hoa!

Người tình thuở thiếu thời của ông đang đứng đó. Vẫn như xưa, chỉ có khác chằng là thay vì miệng nhovn cười tươi mỗi lần gặp ông, nay lạnh lùng, im lặng.

Bằng một động tác không kiềm chế được, Phủ Oai đưa tay định chụp bàn tay người đối diện. Nhưng cú chụp như vào chỗ hư không và còn làm cho ông ta lão đảo suýt té. Định thần lại, ông ta thấy Chín Hoa vẫn đứng yên trước mặt mình, nhưng từ trong đôi mắt của cô có một dòng lệ đang tuôn ra và đỏ như máu!

Thần hồn hoàn toàn bị khuấy phục trước người con gái đã vì mình mà oan uổng cả một đời, Phủ Oai vội quỳ uống trước mặt cô, giọng rất chân tình:

- Tin hay không là tùy em, nhưng lòng của anh lúc nào cũng hối hận ray rức và luôn cầu mong em hãy tha thứ, hãy để cho anh chuộc lại lỗi lầm Chín Hoa, em đừng...

Một lần nữa không có ý định chồm tới thì bị đẩy mạnh bởi một sức mạnh vô hình làm cho thân thể nặng trên 70 ký của Phủ Oai bật ra khá xa, rơi gần một bụi rậm.

Còn chưa kịp hoàn hồn, ông Phủ đã sững sốt khi thấy từ trong bụi bước ra một người phụ nữ khác, trên tay bế một đứa trẻ con.

- Vợ thằng Ba Tình!

- Phải, đó là Lan Hương, vợ Ba Tình, cô con dâu của ông. Phủ Oai còn chưa hết sừng sốt thì từ dưới ghe cô gái cầm chèo lại lên tiếng:

- Cháu nội đích tôn đó, sao không nhận đi!

Lan Hương cúi xuống, trao qua tay ông Phủ đứa bé cô ả đang bế trên người. Đứa bé khóc òa lên phá tan bầu không khí đang yên tĩnh khác thường nơi đó.

Chưa biết phải làm sao, chợt nhìn thấy đứa nhỏ trên tay, ông kêu lên:

- Con thằng Ba Tình!

Thằng nhỏ chỉ mới hơn một tuần tuổi nhưng gương mặt lạnh lợi, sắc sảo và đặc biệt là giống Ba Tình như hai giọt nước!

Dù hôm trước chưa tận mắt nhìn thấy cảnh vợ Ba Tình sinh ra quái thai, nhưng cũng đã nghe vợ thuật lại. Giờ đây nhìn thằng bé này, không hơi hoang mang... Nhưng còn nghi ngờ gì nữa đứa bé nó giống Ba Tình, có nghĩa là giống chính khuôn mặt ông mà bất cứ kẻ xa lạ nào cũng nhận thấy ngay.

- Trả cho con ông!

Vợ Ba Tình giờ mới lên tiếng và vụt quay đi và biến mất cùng với Chín Hoa. Phía trước là một nghĩa địa hoang vắng. Nơi đó đúng là một bãi tha ma với những nấm mồ vô chủ không có lấy một tấm mộ bia...

Đứa bé lại khóc to, ông Phủ đành phải lắc tay mấy cái để dỗ và lạ thay nó lại nín và còn đưa mắt nhìn ông mỉm cười ngây thơ.

- Về đi!

Cô gái chèo ghe lạ ra lệnh. Lần này Phủ Oai ngoan ngoãn nghe theo. Ông bước lại đại qua bãi bùn nhưng không thấy lún mà cảm giác như đi trên chỗ bằng phẳng.

Không đợi ông ngồi xuống sàn, cô gái đã đẩy mạnh ghe ra giữa dòng. Chiếc ghe chòng chành, nhưng ông Phủ không té. Ra đến ngoài rồi bỗng nhiên cô gái đưa tay giữ chiếc nón lá che lụp xụp trên đầu ra.

- Út Liễu!

Phủ Oai định lùi lại, nhưng út Liễu đã lên tiếng cảnh giác:

- Ông nhúc nhích là té làm chết thằng cháu nội đó!

- Út... cô Út, té ra cô...cô không chết?

Khi nhìn kỹ lại ông Phủ lại sợ hãi, bởi trong hai hồ mắt của út Liễu đang chảy ra những giọt máu tươi, giống như của Chín Hoa lúc này?

- ... Con... đừng hại...

Út Liễu phá lên cười, âm thanh vang vọng cả một khoảng sông:

- Nếu muốn hại ông thì làm sao ông còn sống tới phút này và còn được ôm cháu nội trong lòng nữa. Thương ông vì ông không đến nỗi ác như bọn kia, nên cho ông về .Hãy lo mà sống cho phải lẽ, hợp đạo lý ở đời. Hãy sám hối những gì mình đã làm và hãy trả lại hết những gì không thật là của mình.

Út đội lại nón và lúc đó có một cơn gió lớn thổi tới, chiếc ghe lắc lư mạnh và thoát cái cái bóng của cô gái như một mũi tên vút lên cao, theo gió mất dạng.

Ông Phủ Oai nhớ lơ mờ là lúc đó ông khụy xuống sàn thuyền một cách nhẹ nhàng, rồi hoàn toàn mất ý thức...

Chẳng biết bao lâu sau, khi chợt tỉnh lại, ông Phủ ngạc nhiên khi thấy chiếc ghe của mình đang đậu tại bến nhà. Đám gia nhân chạy tuôn ra vừa mừng vừa ngạc nhiên kêu lên:

- Ông Phủ còn sống!

Bà Phủ có mặt kịp thời với sự ngỡ ngàng:

- Ủa, té ra...

Rồi bà cũng nói thật:

- Mới cách đây hơn một giờ có ai đó đứng ở bên này gọi lên nói là hãy qua bên cù lao mà đem xác ông về! Tôi đang lo lắng nhưng vì sóng lớn quá nên đang chờ cho sóng êm êm một chút mới đi tìm ông. Không ngờ...

Ông Phủ dụi mắt như vừa qua một giấc ngủ say, đầu óc ông lơ mơ nhớ lại chuyện vừa xảy ra. Từ Chín Hoa đến út Liễu và...

Chợt nhớ lại đứa bé, ông quay sang nhìn. Thằng bé vẫn còn đó, nó đang ngủ say như chẳng có việc gì xảy ra...

Bà Phủ đã nhìn thày thằng bé, vừa ngạc nhiên vừa nghe nóng mặt:

- Con ai... mà giống như là...

Ông Phủ ôm đứa nhỏ vào lòng, bước lên bờ và trao qua tay bà:

- Con thằng Ba Tình đó, bà lo mà chăm sóc cho nó.

Đã từng chứng kiến từ phút đầu cơn ác mộng hôm qua nên bà Phủ tru tréo lên ngay:

- Ông đừng hòng qua mặt tôi. Bộ ông tưởng tôi không nhìn thấy con thằng Ba hồi hôm kia sao chứ! Nó là con ai?

Bà nhìn thằng bé rồi lại nhìn chồng:

- Ông còn gì nữa để giải thích hả? Coi cái mặt thằng nhỏ với mặt ông kia, có phải một khuôn đúc ra không!

Đang mệ lại bị hạch hỏi lung tung, ông Phủ giành lấy đứa bé:

- Bà không lo thì để tôi lo!

Ông ẵm cháu đi thẳng vào nhà, mặc sức cho bà vợ tru tréo phía sau.